

Arrest

nr. 243 730 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: F., P. N. (..)

geboortedatum: 05.08.1990

geboorteplaats: Acha Tugi

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“- Schending van het artikel 13 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 8 E. V. R. M. ;

- Schending van het artikel 3 E. V. R. M.

- Schending van het artikel 13 E. V. R. M.

4.1.

De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt:

"Krachtens artikel 7, §1, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

4.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en haar medische achtergrond wordt verricht, hoewel uit de ingediende verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de individuele situatie aan het bestuur bekend was.

4.3.

Verzoekster diende op datum van 10/01/2020 een aanvraag medische regularisatie in conform artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verzoekster is nog steeds in behandeling voor een medische aandoening.

De behandeling en opvolging is levenslang, en de eerste 10 jaar zijn cruciaal voor de opvolging voor recidief en metastasering en aldus levensnoodzakelijk.

Hieromtrent stellen Dr. G. Sys en Dr. S. Marrannes in hun verslag van 08/11/2019 dat een regelmatige verdere opvolging in een gespecialiseerd centrum is vereist gedurende minstens 10 jaar. (zie stuk 7)

Verzoekster dient bijna dagelijks naar therapieën te gaan en dient meermaals per maand bepaalde controles, onderzoeken en scans te ondergaan in het UZ Gent (zie stuk 8).

De verzoekster maakt in bijlage het recent medisch getuigschrift van Dr. Stephanie Marrannes dd. 18/12/2019, over (zie stuk 6).

4.4.

Deze aanvraag werd echter geweigerd met de motivering dat de behandeling in Kameroen beschikbaar is.

De arts- adviseur oordeelde in de ongegrondheidsbeslissing dat de beschikbare zorgen en de opvolging in het land van herkomst voorhanden zijn.

Verzoekende partij is het hier niet mee eens. Mede hierom werd ook hoger beroep ingesteld tegen deze beslissing door verzoekende partij.

(zie stuk 3)

- 4.4.1.

Uit de motivering van de arts- adviseur blijkt geenszins dat deze rekening heeft gehouden met de stavingsstukken die verzoekster heeft neergelegd bij haar aanvraag conform artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Bovendien stelt het recentste medische verslag van de behandelende arts het volgende: (zie stuk 4)

"Gezien het om een chondrosarcoma graad 2 gaat is de 10-jaars kans op een recidief ongeveer 30% (bij graad 3 tumoren is dit 50%). Om deze reden moet zij jaarlijks een staging krijgen met een lokale echografie en een CT Thorax en CT abdomen.

Ten eerste is de beschikbaarheid van een kwalitatieve CT scanner en een radioloog met ervaring in tumor staging onmisbaar voor de opvolging van haar probleem.

Qua mobiliteit kan zij zich momenteel redelijk verplaatsen, mits gebruik van een kruk, en een vaste ondergrond. Zij heeft geen actieve obductie links, hetgeen haar destabiliseert van zodra er een oneffen ondergrond is.

Bij een recidief van de tumor is een gepaste behandeling aangewezen. Afhankelijk van de localisatie en de grootte van het recidief, zou het hoogstwaarschijnlijk gaan om een herresectie van de tumor en een revisie van de reconstructieprothese. Het spreekt voor zich dat een revisie van een reconstructieprothese in uiterst steriele omstandigheden moet gebeuren. Daarnaast is moet het gepaste materiaal voorhanden zijn. Deze laatste 2 zaken kunnen absoluut niet gegarandeerd worden in Kameroen.

Op dit moment zit de prothese goed gefixeerd. Op de overleving van een prothese staat ook een bepaalde termijn. Indien er geen infectie, of osteolyse optreedt is dit ongeveer 20-25 jaar. Er zijn situaties waarbij een vroegtijdige revisie nodig is, namelijk: Trauma met fractuur rond de prothese, Hematogene infectie van de prothese en aseptische loslating. Ook in deze gevallen is een gepaste chirurgische behandeling noodzakelijk. Dit tevens in steriele omstandigheden met het juiste materiaal én de juiste expertise.

Zowel de expertise, als de beschikbaarheid van de jaarlijkse onderzoeken en de beschikbaarheid van een eventuele opvolgbehandeling, in het kader van haar tumor/of in het kader van een falende prothese zijn niet te garanderen in Kameroen. "

(eigen markering)

Het kan niet aanvaard worden dat verzoekende partij teruggestuurd wordt naar een land waar verzoekster heeft kunnen aantonen dat daar geen medische behandeling voorhanden is.

- 4.4.2.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Bovendien stelt men van het UZ uit dat een terugkeer naar Kameroen medisch onverantwoord is. (zie stuk 5)

Echter blijkt niet dat rekening werd gehouden met verzoeksters individuele situatie!

4.5

Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is, van de medische problematiek en de humanitaire situatie stelt ze zich geen vragen om de verzoekster een bevel te geven.

Deze individuele situatie en bij uitstek de prangende medische situatie wordt echter niet betrokken in de beslissing.

Dit is evident een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, des te meer de Dienst Vreemdelingenzaken alle noodzakelijke stukken in zijn bezit heeft.

4.6.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand.

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

In het bevel tot verlaten grondgebied is hieromtrent niets gemotiveerd. De bestuursbeslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

4.7.

De motivering van de bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zeker gelet op de specifieke situatie van verzoekster, is de beoordeling dan ook niet in concreto gebeurd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Zonder deze zorgen, is verzoekster gedoemd een onmenselijk leven te lijden. Evident impliceert dit een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Dit wordt ook bevestigd in het schrijven van het UZ Gent waarbij gesteld wordt dat een terugkeer naar Kameroen medisch onverantwoord is! (zie stuk 5)

4.8.

Verder is ook artikel 13 E.V.R.M. miskend.

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Zoals reeds aangehaald, werd ten opzichte van de verzoekster een ongegrondheidsbeslissing genomen met betrekking tot haar aanvraag conform artikel 9ter Vw.

Tegen deze beslissing werd hoger beroep aangetekend, welke nog steeds hangende is. Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open.

Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoekster in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissing.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see Kudla v. Poland [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; M.S.S. v. Belgium and Greece [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and I.M. v. France, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).

71. /As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see Çakici v. Turkey [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 19994V). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see Jabari v. Turkey, no. 40035/98, §48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the

remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99. § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02. § 448, ECHR 2005-111), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00. § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99. §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

De verzoekster heeft een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M..

De beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt actueel aangevochten, gelet op de flagrante beoordelingsfout.

Dat aan de verzoekster geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Dat het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.9.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat ondanks de gezondheidstoestand van verzoekster een terugkeer toch zou mogelijk zijn en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 en 13 EVRM -quod non- had zij dit moeten motiveren.

De Dienst Vreemdelingenzaken is evident op de hoogte van verzoeksters aandoening.

Verzoekster diende immers een aanvraag conform artikel 9ter Vw in.

Verzoekster tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers werd de beslissing genomen op grond van het feit dat de nodige behandeling beschikbaar zou zijn in Kameroen.

Dit is volledig foutief. Verzoekster heeft op termijn nood aan een nieuwe prothese en ook specifieke behandeling bij recidief of metastasering en deze is niet beschikbaar in Kameroen.

De weigering van de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

Hoe dan ook, indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de beslissing tot weigering van verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw ook impliceert dat verzoekster haar gezondheidstoestand een terugkeer toelaat, dient zij hieromtrent te motiveren.

Uit de beslissing had duidelijk moeten blijken dat de gezondheidstoestand van verzoekster actueel wel in overweging werd genomen

Dit is niet gebeurd. De beslissing is beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7 dat stelt dat verzoekster zich op het grondgebied bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Dit is evident niet voldoende.

De medische situatie is niet definitief, noch is de medische aandoening van verzoekster in rekening gebracht bij huidige beslissing.

Dit vormt, in overeenstemming met aangehaalde rechtspraak, een schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.10.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De uitzonderlijke medische situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, ie., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid inaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Nochtans was deze situatie haar genoegzaam bekend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet voorhouden in alle redelijkheid met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekster ernstig geschaad."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. In zoverre verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niks gezegd wordt over haar gezondheidstoestand wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 11 juni 2020 – voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – een beslissing heeft genomen inzake de ingeroepen medische toestand van verzoekende partij en vastgesteld heeft – middels advies van de arts-adviseur – dat verzoekende partij in Kameroen terecht kan voor de benodigde medische zorgen. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in dit geval in het thans bestreden bevel nogmaals zou moeten motiveren aangaande de medische toestand van verzoekende partij en verzoekende partij verduidelijkt ook niet waarom de vaststellingen aangaande de mogelijkheid tot terugkeer ondanks de ingeroepen medische problematiek niet zouden kunnen doorgetrokken worden naar een verwijderingsmaatregel.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts lijkt te veronderstellen kan zij evenmin uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht ontwaren. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand van

verzoekende partij, waar de verwerende partij bij beslissing van 11 juni 2020 oordeelde dat de verzoekende partij terug kan naar het herkomstland omdat de aldaar benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk is. Dit is afdoende om tegemoet te komen aan het gestelde omtrent de gezondheidstoestand in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

Het beroep tegen deze beslissing werd bovendien verworpen bij arrest nr. 243 729 van 6 november 2020. Verzoekende partij kan voorts onderhavig beroep niet aangrijpen om nogmaals kritiek te uiten op de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag die bovendien niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om haar verweer te voeren tegen de medische regularisatieaanvraag via haar beroep gekend onder rolnummer 251 059. Haar kritiek werd evenwel, voor zover ontvankelijk, ongegrond bevonden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland medisch niet verantwoord is.

Voor zover verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 3 EVRM en daarbij verwijst naar haar gezondheidsproblematiek, volstaat het te benadrukken dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Nu de arts-adviseur oordeelde dat verzoekende partij in het herkomstland over de nodige medische zorgen kan beschikken en er toegang toe heeft, maakt verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn arrest nr. 243 729 van 6 november 2020.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middel verder aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing. De in het verzoekschrift aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

Daarenboven wijst de Raad erop dat uit de bespreking hoger en het arrest nr. 243 729 van 6 november 2020 van de Raad is gebleken dat de verzoekende partij geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt. Gelet op het feit dat bij arrest nr. 243 729 van 6 november 2020 het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake de medische regularisatieaanvraag, met in het middel onder meer een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM werd verworpen, heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar betoog.

2.6. Verzoekende partij verduidelijkt verder in haar verzoekschrift niet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM heeft geschonden. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER